

[Kaj Hansen]

standsbevægelsen er der forskellige opfattelser af dette spørgsmål.

Men dødsstraf kan jo bruges til mange ting. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det parti, jeg tilhører, Danmarks kommunistiske parti, blev gjort illegalt fra denne folketingsal. Vi måtte arbejde og leve illegalt. Vi havde i den danske lovgivning dengang ikke adgang til dødsstraf. Havde vi haft det, kunne mange af mine kammerater og andre ved en dansk domstol være blevet idømt dødsstraf. Nu måtte man overlade dette beskidte arbejde til den tyske krigsret. Derfor skal man være meget forsigtig og være klar over, at dødsstraf kan bruges på mere end én måde.

Jeg vil også gerne sige, at det er urigtigt, som nogle har sagt, at der var en lynchstemning lige efter krigen. Jeg arbejdede selv i de år og ved, at modstandsbevægelsen var uhyre disciplineret, og at det var det program, som Frihedsrådet lagde frem for retsopgøret, som vandt tilslutning i modstandsbevægelsen. Der blev sagt, at hvis det blev gennemført, blev der ikke nogen de lange knives nat. Modstandsbevægelsen var fantastisk disciplineret i denne situation den 5. maj og den følgende tid, og derfor skal man også være klar over, at det ikke er noget argument for dem, der ønsker dødsstraf indført, at køre modstandsbevægelsen op i denne forbindelse.

Så må enhver i øvrigt tage sin beslutning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets §§ 1-3 og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Forslaget gik herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Anden behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. (Udligningsskat m. v.).

(Lovforslag nr. L 179. Fremsat 26/1 78. Første behandling 7/2 78. Betænkning 5/4 78).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 2, § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 3 om indsættelse af en ny paragraf, § 2 og ændringsforslag nr. 1 angående titlen
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af arveloven [af Jens Møller (KrF) m. fl.].
(Lovforslag nr. L 207. Fremsat 2/3 78).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Erling Jensen):

Regeringen er meget positivt indstillet over for at iværksætte en udvikling, der over en årrække vil indebære en udvidelse af de periodiske syn, således at ordningen kommer til at omfatte alle biler. (*Munterhed*).

Jeg beklager, jeg forstår, det er et andet lovforslag, der er til behandling nu. På den anden side må jeg sige, at jeg er glædeligt overrasket over, hvor mange der i virkelighe-

[Justitsministeren]

den følger med, når jeg siger noget i denne sal. (*Ophold*).

Også i forrige samling fremsatte kristeligt folkeparti forslag om ændring af arveloven. Efter forslaget havde justitsministeren ligefrem pligt til at afstå arv, der ellers ville tilfalde staten, til afdodes stedbørn. Forslaget fik en noget blandet modtagelse i folketinget, og det blev fra flere sider fremhævet, at forholdene mellem stedforældre og stedbørn er alt for forskelligartede til, at de kan presses ind i en regel om, at arv altid skal afstås til stedbørn. Forslaget bortfaldt ved folketingsårets udlob.

I sit nye forslag har kristeligt folkeparti taget denne kritik til efterretning. Forslaget tager ikke længere specielt sigte på stedbørn og er knap så kategorisk affattet. Efter den gældende § 71 i arveloven kan justitsministeren under særlige omstændigheder afstå arven til afdodes slægtninge eller til andre, der har stået afdode nær. Det gælder navnlig, når afdode ikke har kunnet oprette testamentet, eller formuen hidrører fra en fælles slægtning. Justitsministeriets praksis er i overensstemmelse hermed, og efter min opfattelse har bestemmelserne i den gældende lov i almindelighed virket tilfredsstillende.

Justitsministeriets afgørelser har kun i et enkelt tilfælde givet anledning til offentlig debat. Denne sag blev indbragt for ombudsmanden, der ikke fandt grundlag for at kritisere ministeriets afgørelse.

Det er på denne baggrund, vi må vurdere det nye lovforslag. § 71, stk. 2, fastsætter i selve loven de omstændigheder, der navnlig skal tillægges vægt ved justitsministeriets afgørelse af, om arven skal afstås. Trods den lange opregning er der dog ikke tale om en udtømmende angivelse af de forhold, der skal indgå i justitsministeriets skøn. Noget sådant er næppe heller muligt.

De seks momenter, der er angivet i forslaget til § 71, stk. 2, indgår alle i den skønmæssige vurdering, som justitsministeriet anlægger i disse sager. Denne meget detaljerede opregning forekommer mig derfor at være overflødig. Det kan i øvrigt meget vel tænkes, at de enkelte numre i opregningen vil pege i forskellig retning og måske endda på forskellige ansøgere.

Efter forslaget er der ét moment, der skal tillægges særlig betydning, nemlig om der er tale om midler, der hidrører fra ansøgerens

nærmeste biologiske slægt; så bør en ansøgning om afståelse af arv kun afslås under ganske særlige omstændigheder. Forslaget siger intet om, hvilke særlige omstændigheder der kan begrunde, at arven ikke afstås, men det er vel nok tanken, at en ansøgning i disse tilfælde som altovervejende hovedregel skal imødekommes, selv om de øvrige momenter, der er opregnet i § 71, stk. 2, ikke taler for det. Denne særregel, der i øvrigt ofte vil omfatte stedbørn, indfører noget, der ligner en legal arveret for andre end ægtefælle og nære slægtninge, hvilket ville være i strid med et helt fast princip i arvelovgivning.

Når man læser bemærkningerne til forslaget, kan man godt få et indtryk af, at forslagsstillerne i og for sig måske synes, at de gældende regler er gode nok, og at forslaget derfor er udsprunget af en indgroet mistillid til justitsministeriets administration af reglerne. Derfor ønsker man, at, som det siges, ethvert spørgsmål om afgørelsens lovlighed og rimelighed skal kunne indbringes for domstolene.

I bemærkningerne anføres, at justitsministeren i sin afgørelse er helt frit stillet. Det er nu ikke rigtigt. Ministeren er bundet dels af lovtæksten, dels af de almindelige forvaltningsretlige grænser for udøvelse af skøn. Ministerens afgørelse kan indbringes for domstolene efter grundlovens § 63, og en udvidet domstolsprøvelse vil være betænkelig ud fra almindelige statsretlige principper om kompetencefordelingen mellem domstolene og administrationen. Det er ikke domstolenes opgave at træffe skønmæssige afgørelser af denne art, og forslagets gennemførelse vil i øvrigt gøre det svært at følge en ensartet praksis på området. Jeg kan derfor ikke anbefale forslaget.

Mette Groes (S):

Jeg skal give den socialdemokratiske gruppes tilslutning til justitsministerens afvisning af lovforslaget.

Kristeligt folkeparti har ændret sit forslag en lille smule siden sidst og har bl. a. specificeret de delmomenter, der bør indgå i justitsministerens skøn, når han undtagelsesvis lader en arv gå til en fjern slægtning i stedet for at lade den tilfalde statskassen. Imidlertid er denne specifikation ikke nødvendig, for

[Mette Groes]

skønnet omfatter i forvejen disse delmomenter, og den er heller ikke tilrådelig, for skønnet bør være baseret på en helhedsvurdering, hvor vægten kan skifte fra sag til sag.

Der bør derfor efter socialdemokratiets opfattelse ikke ændres i arveloven på dette punkt, særlig da en ændring som den foreslåede ville kunne give befolkningen det indtryk, at man nu var ved at indføre en videre adgang til at arve fjerne slægtninge, end der faktisk er. En yderligere grund til ikke at imødekomme kristeligt folkepartis ønsker er, at vi i udvalget har fået et meget righoldigt materiale, som ikke giver grund til at betvivle justitsministerens rimelige skøn i disse sager.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Fremskridtspartiet er enig med forslagsstillerne i det principielle, at man bør stræbe imod, at så få tilfælde som muligt omfattes af den nuværende § 71, stk. 1, altså at der bør være så få tilfælde som muligt, hvor arven tilfalder staten. Vi vil da også godt trods det, der er sagt af justitsministeren, og trods det, der tidligere er kommet frem i udvalget, være med til på ny at vurdere justitsministeriets afgørelser efter § 71, stk. 2, og undersøge, om der skulle være holdepunkter for at tro, at der ved afgørelser i disse sager bør vælges andre løsninger eller lægges vægt på andre ting, end det hidtil har været tilfældet.

Jeg må på den anden side sige, at jeg synes, der er uklarheder i lovforslaget. F. eks. fremhæves det som et af de momenter, der efter kristeligt folkepartis opfattelse skulle lægges vægt på, om afdøde har været afskåret fra at oprette testamente. Hvis man overhovedet skal lægge nogen som helst vægt på, om afdøde har været afskåret fra at oprette testamente, så må man nok i det store og hele sige, at så vil der slet ikke forekomme tilfælde, som er omfattet af loven, for det er formentlig noget, der aldrig forekommer, at afdøde har været afskåret fra at oprette testamente.

Men altså: selv om kristeligt folkeparti måske ikke har fundet de heldigste løsninger eller anvist de bedste veje til en løsning af problemet – hvis det overhovedet er et problem, og hvis det overhovedet kan løses – så vil vi da som sagt gerne medvirke til at diskutere det endnu en gang i retsudvalget.

Mette Madsen (V):

Da kristeligt folkepartis forslag om stedbørns arveret var til behandling sidste år, var venstre ret afvisende over for forslaget, fordi vi ikke mente, at det var slet så enkelt, som kristeligt folkeparti mente at det var. Det ville efter vor mening medføre utilsigtede virkninger på andre af lovens områder. Men vi fandt dog, at man i udvalget kunne undersøge, om § 71, stk. 2, 2. pkt., trængte til en tydeliggørelse, og vi gik i gang med et udvalgsarbejde, hvor vi stillede spørgsmål og modtog en hel del materiale, som vi imidlertid ikke fik lejlighed til at drøfte, fordi folketingsåret udløb.

Jeg mener, at vi nu kan gå videre med arbejdet i retsudvalget, drøfte og gennemgå det materiale, vi har liggende, og derigennem finde frem til, om dette andet punktum trænger til den tydeliggørelse, som kristeligt folkeparti her foreslår.

Med hensyn til, om vi skulle have et nyt stk. 3 indsat i § 71, er venstre meget betænkelig, men naturligvis kan dette spørgsmål også indgå i den fortsatte udvalgsbehandling.

Annelise Gottfredsen (KF):

Dette er jo en genfremsættelse, og jeg skal blot udtale, som jeg gjorde ved sidste behandling, at vi er positive over for at få løst de problemer, der vitterlig har været i forbindelse med den efterladte formue fra en længstlevende uden livsarvinger. Vi er ikke sikre på, at punkterne har fået den helt rigtige udformning, men vi er villige til på en positiv måde at underkaste disse bestemmelser en grundig drøftelse i udvalget.

Mimi Jakobsen (CD):

Vi er fra CDs side i og for sig positive over for de tanker, der ligger bag forslaget om at opstille visse retningslinjer for en eventuel afståelse. Men vi er noget i tvivl om, hvorvidt det er de rigtige retningslinjer, man opstiller. Jeg kan især fremhæve, at nr. 3 i denne opremsning er vi meget betænkkelige over for, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt der har bestået et nært og langvarigt forhold mellem afdøde og ansøgeren. Jeg synes nok, at udvalgsarbejdet i sidste samling har vist, at det sandelig er et spørgsmål, der lader mange fortolkninger stå åbne.

[Mimi Jakobsen]

I hvert fald mener vi, at forslaget er forbedret i forhold til lovforslag nr. L 2 i sidste samling. Vi fandt det dengang meget uheldigt, at man ville lave en lovgivning, der skulle have tilbagevirkende kraft, ikke mindst fordi det kunne antyde, at man specielt havde beskæftiget sig med en bestemt sag.

Vi deler i øvrigt ikke den mistillid til justitsministeren, der ligger i forslaget. Vi finder, at hvis ministeren i øvrigt administrerer ud fra de retningslinjer, som er nævnt i forslaget, så skulle der vel ikke være meget problem i at få dem lagt helt fast, men vi vil i øvrigt gå ind i udvalgsarbejdet med en positiv holdning.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Stort set er det jo det samme forslag som ved sidste fremsættelse, og jeg skal derfor henvise til de principielle bemærkninger, jeg gjorde ved behandlingen af lovforslag nr. L 2 i sidste samling.

Efter justitsministerens bemærkninger om, at de seks punkter, der er indeholdt i forslaget, allerede indgår i bedømmelsen i de pågældende tilfælde, så synes jeg ærlig talt ikke, der er nogen grund til at lave disse ting om. Jeg vil derfor afvise forslaget.

Alice Hedegaard (DR):

Selv om jeg ikke havde tænkt mig at benytte denne talerstol til at forkynde religion – der findes steder, der er bedre egnede – vil jeg dog i betragtning af, at det er kristeligt folkepartis lovforslag, vi behandler, lige minde om, at der i Det ny Testaments Mattæus Evangelium, 6. kapitel, 24. vers, står: »I kan ikke tjene både Gud og Mammon.«

Dette lovforslag går endnu videre end til den, der selv har samlet sig rigdom. Man vil have, at den rigdom skal gores til et strids spørgsmål blandt eventuelle slægtninge eller andre til en afdød nært knyttede, der måtte være så ivrige efter at arve, at de på trods af manglende testamente skal kunne ansøge om at arve og eventuelt gå rettens vej for at arve. Det er jo rent faktisk det, forslaget ville resultere i.

Når man ser bort fra punkterne 1, 2 og 3, der svarer til gældende lov, står der i punkt 5: »...om afdøde udtrykkelig har erklæret sig imod, at arven tilfaldt staten«. Mener man, at denne erklæring skal være skriftlig?

Så kunne man vel forvente, at der var udtrykt ønske om, hvem der så skulle arve. Eller skal det være en tilfældig interesseret slægtning, der skal berette, at afdøde engang har udtalt det?

I punkt 6 står: »...samt om der foreligger udsagn, der beviser eller overvejende sandsynliggør, at afdøde helt eller fortrinsvis havde til hensigt at betænke ansøgerne«. Jeg er bange for, at der ved en formuendes død, hvor der ikke er skrevet testamente, vil melde sig mange ansøgere, der vil prøve at bevise, hvor meget afdøde havde tænkt på at få skrevet i testamentet til fordel for dem. Her er det, jeg er overbevist om, at stridsspørgsmål blandt eventuelle slægtninge vil blusse op. De fleste ved vist gennem sørgelige erfaringer, at intet som arv kan splitte ellers gode venner og familie.

I bemærkningerne til lovforslaget er udtrykt bekymring for disse mere eller mindre berettigede arvinger, idet man skriver, at de er prisgivet en ministers forgodtbefindende, og at de skulle kunne få deres tilfælde bedømt af vore uafhængige og upartiske domstole. Det er hårde ord, for at sige det mildt. Jeg har nu så stor tillid til vor justitsminister, at jeg tror, at sagerne er i lige så gode hænder dér som hos domstolene. I øvrigt forstår jeg ikke, hvorfor ministeren skulle være partisk – det er jo ikke sikkert, at han selv skulle have arvet.

I punkt 4 står der: »...om den efterladte formue består af losøre, fast ejendom eller andet, hvortil der kan knytte sig en særlig affektionsværdi«. Hvis en afdøds slægtninge eller venner ønsker sig ting af affektionsværdi, vil de sikkert kunne erhverve sig dem ved køb, eller, som loven allerede siger, kan justitsministeren under særlige omstændigheder afstå fra arven osv. De mennesker, man ifølge lovforslaget har tænkt sig at tilgodese med en af et andet menneske samlet formue eller andre materielle goder, har jo ikke selv et helst krav på disse goder, og selv ikke en biologisk slægt har vel gjort nogen særlig indsats for den eventuelt skabte formue.

Jeg kan ikke med min bedste vilje se noget, der taler for dette forslags gennemførelse, men mener, at gældende lov tager de hensyn, man kan ønske sig.

Waldorff (VS):

[Waldorff]

Jeg kan meddele på VS' vegne, at vi fuldt ud kan tilslutte os justitsministerens modige og besluttsomme afvisning af kristeligt folkepartis forslag om periodisk syn af arveloven – eller hundeloven, eller hvad det nu var for noget.

Jens Møller (KrF):

Jeg vil gerne takke de ordførere, der har været positive over for forslaget og dets intentioner.

Det er ganske rigtigt en genfremsættelse, men i en temmelig ny form, idet det er blevet gjort betydelig mere generelt end det forslag, vi havde fremme sidste år. Den sag, der gav stødet til lovforslaget sidste år, fordi den efter vores mening viste sig at være så urimelig, er ikke længere omfattet af dette. Når det er fjernet, er det, fordi vi derved vil undgå den mistanke, som fra visse sider har været fremført om, at der ved fremsættelsen af det lovforslag skulle være taget hensyn til en vis personlig vinding for personer tilknyttet det politiske liv. Nu er det altså trukket ud, og så må det stå helt klart, at dette er et principielt spørgsmål. Lovens oprindelige mening var vel, at bestemmelsen om statens arveret ikke var noget, der eksisterede for at skaffe penge i statskassen. Det er jo heller ikke de store summer, det drejer sig om, i forhold til det, der i øvrigt går igennem statskassen. Det var en slags nødløsning. Når der ikke var andre arvinger, når man ikke kunne finde andre, for hvem det var naturligt at arve disse penge, ja, så måtte man jo have et sted at gøre af pengene, og så kunne de altså gå i statskassen.

Praksis er blevet en noget anden. Når man ser de eksempler, der har været fremme, så får man indtryk af, i hvert fald når det drejer sig om større beløb, at staten meget gerne vil lægge sin klamme hånd på så meget som overhovedet muligt. Det kan lade sig gøre, fordi ministeren i denne sag er mere eller mindre enevældig, og det er så meget mere betænkeligt, som han jo på statens vegne er part i sagen. Dette kan føre til urimeligheder, og efter vores opfattelse har det ført til urimeligheder, som det bl. a. sås af det eksempel, der var meget omtalt sidste år. Jeg skal ikke repetere denne sag, men kun nævne en enkelt ting fra den.

Afdøde efterlod sig $\frac{3}{4}$ mill. kr., og staten ville have det hele. Man ville ikke engang på forhånd gå med til at afstå penge til opretholdelse og vedligeholdelse af afdødes ægtefælles gravsted. Altså fra den, som pengene oprindelig kom fra, ville man ikke engang afsætte penge til, at hans gravsted kunne opretholdes og vedligeholdes. Ministeren mener åbenbart, at de slægtninge, der var tale om, var for fjerne til at arve, men at de er nære nok til at betale for opretholdelse og vedligeholdelse af gravstedet. Enhver må kunne se det urimelige og selvmodsigende i et sådant standpunkt. Man kan næsten sige, at staten her optræder som en slags gravrøver.

Justitsministeren nævnte, at ombudsmanden ikke havde fundet grund til at kritisere afgørelsen, og det er da rigtigt. Han havde ikke fundet grund til at kritisere afgørelsens lovlighed, det er jo det, justitsministeren afgør suverænt i dag, og det kan naturligvis ikke kritiseres. Ombudsmanden tog derimod ikke stilling til rimeligheden af afgørelsen.

Så bemærkede justitsministeren også, at der i lovforslaget flere steder indgår skøn. Ja men det gør der da i næsten alle love. Alt i dette menneskeliv, som ikke kan måles i kroner og øre, meter og centimeter eller kilo, eller hvad det nu er, altså i beløb, i tal, ja, det må mere eller mindre bero på et skøn. Det er jo netop derfor, der bl. a. er åbnet mulighed for, at sagen kan indbringes for domstolene. Det er, for at domstolene gennem deres praksis kan fastlægge de nærmere bestemmelser, så man efterhånden bliver klar over, nøjagtig hvor grænserne skal gå.

Ordføreren for fremskridtspartiet syntes, det var mærkeligt, at vi har medtaget dette med, om afdøde har været afskåret fra at oprette testamente. Når det er taget med, så er det ganske simpelt, fordi det allerede står i arveloven; det er der sådan set ikke noget nyt i.

Jeg skal også lige sige til fru Alice Hede-gaard, der citerede Det ny Testaments ord: »I kan ikke tjene både Gud og mammon«, at det er ganske rigtigt, men det hindrer jo ikke, at man kan prøve på at skaffe ret og rimelighed for andre mennesker. Det er straks en anden sag.

Jeg siger igen tak til de ordførere, der har været positive over for forslaget, og anbefaler det til behandling i udvalget, så at vi kan få det vedtaget i år.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af:

Forslag til lov om afgift af mineralske olier og olieprodukter [af Ole Olsen (SF) m. fl.].
(Lovforslag nr. L 209. Fremsat 8/3 78).

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 5-7 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

5) Første behandling af:

Forslag til lov om afgift af papirmasse og varer heraf [af Ole Olsen (SF) m. fl.].
(Lovforslag nr. L 210. Fremsat 8/3 78).

6) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om registreringsafgift af motorkøretøjer m. v. [af Ole Olsen (SF) m. fl.].
(Lovforslag nr. L 211. Fremsat 8/3 78).

7) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om vægtafgift af motorkøretøjer m. v. [af Ole Olsen (SF) m. fl.].
(Beslutningsforslag nr. B 78. Fremsat 8/3 78).

Forslagene sættes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

Hvis man skal finde en fælles overskrift for de fire af SFs forslag, som jeg her skal behandle, er det vel, at SF i stort omfang

ønsker at anvende afgifter som middel i en given energipolitik eller ressourcepolitik. Det mener jeg er rigtigt, og jeg mener, at det er et rigtigt sigte, at man kan anvende afgifterne hertil. De er relativt fleksible, og de er hurtigt justerbare.

Det har vi rent faktisk også gjort i de senere år, selv om jeg ikke skal påstå, at de afgifter, vi har haft på energiområdet og på ressourceområdet, først og fremmest har haft en ressourcemæssig og energipolitisk begrundelse. Jeg må erkende, at de først og fremmest har haft en fiskal begrundelse, altså et ønske om at få flere penge i kassen. Men for mange af os har biformalene af energipolitisk og ressourcemæssig karakter været nok så afgørende, og det har i hvert fald været afgørende, når vi pålagde afgifter først og fremmest ud fra en fiskal begrundelse, at de ikke brød med, hvad vi ellers måtte have af ressourcemæssige og energipolitiske synspunkter. Det har været vores politik i de senere år, og det er også gået igennem i det seneste augustforlig. Dermed kan man se, at hvis jeg har tolket hovedsigtet og hovedlinjen i de fire af SFs forslag her, som jeg skal behandle, rigtigt, så er vi enige herom.

Når vi derefter kommer til de konkrete forslag, er enigheden måske noget mindre. Jeg mener, at det logisk set er rigtigt at koble lovforslag nr. L 209 og L 210 sammen med beslutningsforslag nr. B 80 om oprettelse af en energi- og ressourcefond samt et energi- og ressourceråd, idet synspunktet jo er det, at der gennem forslaget til lov om afgift af mineralske olier og olieprodukter årligt skal fremkomme et provenu på ca. 3 mia kr. Ifølge forslaget til lov om afgift af papirmasse og varer heraf skal der fremkomme et provenu på ca. 1 mia kr., i alt ca. 4 mia kr., og de skulle altså puttes hen i denne energi- og ressourcefond, som er omfattet af beslutningsforslag nr. B 80, så vidt jeg forstår sammenhængen.

Hermed har hr. Ole Olsen og de øvrige forslagsstillere etableret et smukt cigarkassesystem, som vi i al almindelighed er modstandere af. Vi har for længe siden forladt cigarkassesystemet for så vidt angår en række af de øvrige afgifter. Hvor man måske på et tidspunkt kunne hævde, at de penge, der f. eks. blev betalt i forbindelse med bilkørsel, alene skulle anvendes til bilisternes vel, så ved alle og enhver jo, at der i dag opkræves